

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.922 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 november 2008 tot afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DONNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster kwam op 14 juni 2006 het Rijk binnen. Zij was in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type D, met vermelding van de code B17 (tijdelijk verblijf).

1.2. Op 21 november 2006 werd verzoekster in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat geldig was tot 21 november 2007.

1.3. Op 5 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 15 december 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde (H.B.) geboren te (H.) op (...), onderdaan van Pakistan, verblijvende te (...)

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging kreeg op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980

Overwegende dat zij in bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, tijdelijk verblijf, geldig tot 21/11/2007.

Overwegende dat een bewijs van effectieve samenwoning met haar partner (R.A.) als voorwaarde wordt gesteld voor een verdere verlenging.

Overwegende dat betrokkene geen positief samenwoningverslag met de partner kan voorleggen.

Overwegende dat zij langer in het Rijk verblijft dan de beperkte tijd waarvoor zij haar machtiging had gekregen om in België te verblijven.

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek en Zweden binnen 15 dagen. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 13, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing louter wordt gesteld dat zij slechts tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd tot 21 november 2007 en dat, aangezien zij niet meer samenwoont met haar partner, zij niet voldoet aan de voorwaarde die werd gesteld om een verlenging van haar verblijfstitel te verkrijgen. Zij benadrukt evenwel dat in de bestreden beslissing de reden of oorzaak van de feitelijke scheiding niet besproken wordt en dat niet blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid hieromtrent enig onderzoek voerde. Zij licht voorts toe dat uit de tekst van artikel 13, § 3, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het bestuur over een beoordelingsvrijheid beschikt en derhalve - om tot een deugdelijke beoordeling van de feitelijkeheden te kunnen overgaan - een fatsoenlijk onderzoek vereist was, waarbij beide partijen dienden gehoord te worden.

2.1.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 13, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat aan een vreemdeling die tot een tijdelijk verblijf in het Rijk gemachtigd werd een bevel om het grondgebied te verlaten kan betekend worden indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Door slechts voor te houden dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, bij de toepassing van artikel 13, § 3, van de Vreemdelingenwet, over een beoordelingsvrijheid beschikt, toont verzoekster niet aan dat het bestuur in casu deze wetsbepaling heeft geschonden. Verzoekster betwist daarnaast niet dat zij slechts tot een tijdelijk verblijf in het Rijk werd gemachtigd, dat een samenwonen met haar partner als voorwaarde voor een verdere verblijfsverlenging werd gesteld en dat zij niet aan deze voorwaarde voldoet, zodat geen schending van artikel 13, § 3, van de Vreemdelingenwet aangetoond wordt.

Uit artikel 13, § 3, van de Vreemdelingenwet kan voorts ook niet afgeleid worden dat de reden of oorzaak die aan de basis licht van een feitelijke scheiding tussen partners dient onderzocht te worden.

De Raad wijst er verder op dat artikel 13, § 3, van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat een vreemdeling dient gehoord te worden alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgegeven worden en dat uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd bovendien blijkt dat verzoekster op 28 juni 2008 in de mogelijkheid gesteld werd om een verklaring af te leggen inzake de redenen waarom zij niet op hetzelfde adres als haar partner verbleef. Verzoekster beperkte zich tot de stelling dat relatieproblemen aan de basis lagen van het feit dat zij niet meer met haar partner samenwoonde. Zij kan derhalve ook niet voorhouden dat zij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 13, § 3, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden gesteld dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiteenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting evenwel niet aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of niet is uitgegaan van de correcte feiten. Verzoekster bevestigt trouwens in haar

verzoekschrift nogmaals dat er problemen zijn met haar partner die haar nopen om bij haar dochter te verblijven.

De Raad stelt, samen met verzoekster, vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen op 5 november 2008, terwijl op de bestreden beslissing 5 december 2008 als beslissingsdatum vermeld staat. Uit deze materiële vergissing, die de belangen van verzoekster geenszins geschaad heeft, kan echter geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel afgeleid worden.

2.1.3. Verzoekster stelt, inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dat de bestreden beslissing *“een vrijgeleide geeft aan agressieve echtgenoten om hun buitenlandse partner te mishandelen en vervolgens op straat te zetten, gesteund door de overheid die hen het ultieme drukkingsmiddel ter hand stelt: een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst. Dat zulks niet kan getolereerd worden in een maatschappij die beweert de gelijkheid van man en vrouw hoog in het vaandel te voeren”* en *“(d)at het tolereren van huiselijk geweld dan wel het weigeren om de zwakkere echtgenoot, immers voorzien van een precair verblijfsrecht, te beschermen een grove inbreuk op art. 3 EVRM uitmaakt.”*

De Raad merkt op dat het bestuur in casu een tijdelijke verblijfsmachtiging heeft toegekend aan verzoekster, om haar de kans te geven haar partner te vervoegen. Aangezien er evenwel geen levensgemeenschap is en verzoekster zelfs beweert het slachtoffer te zijn van agressie vanwege haar partner, kan het niet als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing beschouwd worden om geen verdere verblijfsmachtiging toe te staan en over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing heeft geenszins tot gevolg dat *“een vrijgeleide gegeven wordt aan agressieve echtgenoten”*, dat de gelijkheid van man en vrouw in het gedrang gebracht wordt of dat geweld getolereerd wordt, doch stelt enkel vast dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de beperkte tijd waarvoor zij haar verblijfsmachtiging had verkregen en er geen reden is waarom zij tot een verder verblijf zou dienen gemachtigd te worden, gelet op het feit dat de doelstelling van de verblijfsmachtiging - een gezinscel vormen met haar partner - niet gerealiseerd wordt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 13, § 3, van de Vreemdelingenwet samen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.2.1. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 13, §, 3 van het EVRM kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het vorige middel.

2.2.2. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 moet worden opgemerkt dat deze bepalingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt geduid dat verzoekster slechts

een machtiging kreeg tot verblijf van beperkte duur, dat een bewijs van effectieve samenwoning met haar partner (R.A.) als voorwaarde werd gesteld voor een verdere verlenging van de verblijfsmachtiging en dat zij geen positief verslag van samenwoning met de partner kan voorleggen. Tevens wordt verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling. De formele motiveringsplicht heeft verder niet tot gevolg dat, in het kader van de toepassing van artikel 13, § 3, van de Vreemdelingenwet, de redenen waarom een vrouw gescheiden leeft van haar partner dienen toegelicht of besproken te worden. Er dient trouwens - meer algemeen - op gewezen te worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster kan trouwens niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen nu zij deze bespreekt en bekritiseert in haar verzoekschrift.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.